

— Заради едни купцини опалници заръ-
ше събиратъ сборъ.

— Що е това Недо? попыта пакъ Райна.

— Оле! война, война, кръввава постелка,
продума жаловито Неда.

— Охъ Недо, Недо,

Не студенъ камакъ,

Сръдце ся пука!

Продума Райна думы отъ едни пѣсенъ, и
тежко въздъхна.

— Чукаш ли! по сичкы-тѣ монастыри
звънажтъ жално, исто като за покойниж-тж ца-
рицж, кога умрѣ.

— Охъ Недо, Недо!

Не врѣла вода,

А кръвь ся дыми.

Продума Райна, и очи-тѣ и' ся налѣхж со
слѣзи.

— Ни баща ни брата нѣма при мене, и
главж-тж си нѣма на кого да облѣгнж. Мале,
мила мале! осѣшала съмъ и азъ радость доклѣ-
ты живѣише, отъ какъ си умрѣла, лютъ ми
плачь, и огнены ми слѣзи.

— Чукаш ли, тѣпанты и зурны! какъвъ
крѣськъ! извика Неда.